

δέκα στάδια. Εἰς τοὺς νεωτέρους χρόνους ἀπέκτησε τὸ Βελεστίνο μίαν ὑψηλὴν φήμην, ὡς πατρίς τοῦ ἀειμνήστου πατριώτη Ρήγα. (Λεονάρδου: Χωρογραφία τῆς Θεσσαλίας, 1838, σελ. 127 - 128).

Ἡ εἰκόνα τοῦ Βελεστίνου, ὅπως μᾶς τὴν ἐξωγράφησεν ὁ Λεονάρδος, εἶναι σχεδὸν ἡ ἴδια τῶν χρόνων τῆς Τουρκοκρατίας καὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ρήγα. Ἄν ἡ πόλις ἔπαθε ζημιές κατὰ τὴν Ἑλληνικὴ Ἐπανάσταση, ὅποτε κατακάηκεν ἡ ἑλληνικὴ συνοικία τῆς, τὸ Βαροῦσι, ἂν στὰ χρόνια μας δοκίμασε πολλὰς δηώσεις καὶ καταστροφὰς στὴν Ἰταλικὴ κατοχὴ καὶ κατὰ τοὺς σεισμούς, ὅμως διατηρεῖ ἀκόμη τὴ θαυμαστὴ τῆς βλάστηση, τὴ μαγικὴ λίμνη τῆς — δῶρο τῆς Ὑπέρειας — καὶ τοὺς χλοερούς κήπους τῆς, λίγο πρὸ κάτω ἀπ' τὸ Κεφαλόβρυσο.

Ἀπ' τὴν περιγραφή τοῦ Λεονάρδου μαθαίνουμε πῶς στὸ Βελεστίνο εὐδοκίμοῦσαν ἄλλοτε καὶ οἱ ἐλιές. Ἐλάχιστες σώζονται καὶ σήμερα. Γίνεται λόγος καὶ γιὰ πολλὰ κυπαρίσσια, πού σήμερα δὲν ὑπάρχουν στὸ Κεφαλόβρυσο. Κάτι «κλαίουσες» ἱτιές τὸ ἐστόλιζαν ἄλλοτε. Τώρα ὅμως μόνο πλατάνια πελώρια καὶ ἀκακίες ἀρκετὰς πλαισιώνουν τὴ μικρὴ λίμνη τῆς Ὑπέρειας Κρήνης, μέσα στὰ δροσερὰ νερά τῆς ὁποίας θὰ λούστηκε πολλὰς φορές ὁ μικρὸς Ρήγας. Πολλὰς φορές συλλογισμένος θὰ σταμάτησε στὰ κρηπίδωμά τῆς καὶ θάγειρε, καθρεφτίζοντας τὴν ὠραία του ὄψη, στὴ λεία τῆς ἐπιφάνεια.

Πολλὰς φορές κάτω ἀπ' τοὺς παχεῖς ἴσκιους τῶν δένδρων θὰ ὀραματίστηκε λεύτερη τὴν Ἑλλάδα καὶ θὰ τραγοῦδησε σιγὰ καὶ κατανυχτικὰ κανένα κλέφτικο τραγοῦδι, στεναζώντας γιὰ τὴ βαρειά σκλαβιά τοῦ Γένους τὸ παχουλὸ καὶ ζωηρὸ καὶ φιλότιμο Ἑλληνόπουλο τοῦ Βελεστίνου. Ἐδῶθε κυττάζοντας τὶς χιονισμένες κορφὰς τοῦ Ὀλύμπου, πού ὀρθώνονται στὸ βάθος τοῦ θεσσαλικοῦ κάμπου, θὰ πόθησε κι αὐτὸ ν' ἀνεβῆ ὡς ἐκεῖ, νὰ ντυθῆ στὰ κλέφτικα καὶ μετὰ τὴ φλογέρα στὸ στόμα νὰ ψάλλῃ τοὺς πολεμικοὺς κι ἀρειμάνιους στίχους τοῦ τραγοῦδι τοῦ Ὀλύμπου:

Μὴ με μαλώνεις Κίσαβε, μπρὲ τουρκοπατημένε,
πού σὲ πατοῦν οἱ Τούρκισσες, σιγγάνες τῶν Κονιάρων.
Ἐγὼ 'μαὶ ὁ Γερο-Ὀλυμπος, στὸν κόσμο ξακουσμένος
Ἐχω σαράντα δυὸ κορφὰς κι ἐξήντα δυὸ βρυσουλες,
κάθε κορφὴ καὶ φλάμπουρο, κάθε κλαδί καὶ κλέφτης
καὶ στὴν ψηλὴ μου τὴν κορφὴ ἀητὸς εἶν' καθισμένος,
ὅπου κρατεῖ στὰ νύχια του κεφάλι ἀντρειωμένου.
— Κεφάλι, τ' εἶναι πῶκαμες κι εἶσαι κριματισμένο;
πῶς σοῦρθε καὶ κατάντησες στὰ νύχια τὰ δικά μου;
— Φάγε, πουλί, τὰ νιάτα μου, φάγε καὶ τὴν ἀντρεία μου,
νὰ κάμης πῆχυν τὸ φτερό καὶ πιθαμὴ τὸ νύχι.
Στὰ Χάσια καὶ στὸν Ὀλυμπο δώδεκα χρόνους κλέφτης,
στὸ Λοῦρο, στὸ Ξηρόμερο ἀρματωλὸς ἐστάθην,

Ἡ Ὑπέρεια Κρήνη, πρὶν ἀπὸ μισὸν αἰῶνα.

ἐξήντα ἀγάδες σκότωσα κι ἕκαψα τὰ χωριά τους,
Κι ὅσους στὸν τόπο ἄφησα καὶ Τούρκους κι Ἀρβανίτες
εἶναι πολλοί, πουλάκι μου, καὶ μετρημοὺς δὲν ἔχουν.
Τῶρ ἦρθε κι ἡ ἀράδα μου στὸν πόλεμο νὰ πέσω.

Μὲ τὰ τραγοῦδια καὶ τοὺς θρύλους αὐτοὺς ἐξῆσε, στὴν τρυφερὴ του ἡλικία, ὁ Ρήγας Βελεστινλῆς. Καὶ τὰ ἴδια τραγοῦδια, μαζὶ μετὰ ἄλλα δημοτικὰ, διαιώνει στὰ γύρω βουνὰ τοῦ Βελεστίνου, στὴ Μαλούκα, στὴ Μαύρη Πέτρα, στὸ Χαλκοδόνιο, ἡ φωνὴ τῶν βλάχων τῆς περιοχῆς, πού ζοῦν τὴν εἰδυλλιακὴ ποιμενικὴ ζωὴ.

Ἡ φύση εἶναι πάντα ὠραία καὶ ἐλκυστικὴ. Ἡ πλούσια βλάστηση καὶ ἡ μεγάλῃ κι ἐνδιαφέρουσα ἱστορία τοῦ τόπου, σὲ συνδυασμὸ μετὰ τὴ δραστηριότητα καὶ τὰ σύγχρονα προοδευτικὰ ἐπιτεύγματα τῶν κατοίκων του, κάνουν τὸ Βελεστίνο μιὰ εὐλογημένη κομόπολη, στὴν ὁποία ἔνα «προσκύνημα» δὲ θάναυ ἀπλῶς ὑποχρέωση, ἀλλὰ ψυχικὴ λύτρωση.

Κοντὰ στ' ἄλλα θὰ ἰδῆ ὁ ἐπισκέπτης ἐκεῖ γέρους φουστανελλοφόρους, σημάδια καὶ λείψανα τοῦ παρελθόντος, πού φέρνουν ἀνακουφιστικὴ ἴσαμε τὴν πονηρὴ καὶ διβουλη ἐποχὴ μας τὸν ἀνόθευτο αἶρα τῆς ἀγνῆς λεβεντιάς. Θὰ ἰδῆ γυναῖκες μετὰ στέρεα πρόσωπα, φωτεινὰ καὶ θὰ πῆ πῶς μπορεῖ νὰ γίνουν μαννάδες θερμῶν καὶ ζωντανῶν ἀνθρώπων, τῆς «πάστας» τοῦ Ρήγα.

Θὰ νοιώσῃ, σίγουρα, πολλὴ Ἑλλάδα νὰ ξυπνᾷ μέσα του, ὁ ἐπισκέπτης τοῦ ἱστορικοῦ Βελεστίνου.

ΘΕΣΣΑΛΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Θ Ε Σ Σ Α Λ Ι Α

ΧΡΙΣΤΟΥ ΤΣΑΠΑΛΑ

Τῆς τέχνης σου τὴ σπῖθα ἀπ' ὅπου πάντα
τὰ θεῖα καὶ τὰ ἀνθρώπινα κινᾶνε
ράντισε ἐδῶ, Μαντώ, καὶ κάμε νᾶναι
μετὰ τοῦ Πηνειοῦ τὸ ρέμα ἀδέρφια· πάντα

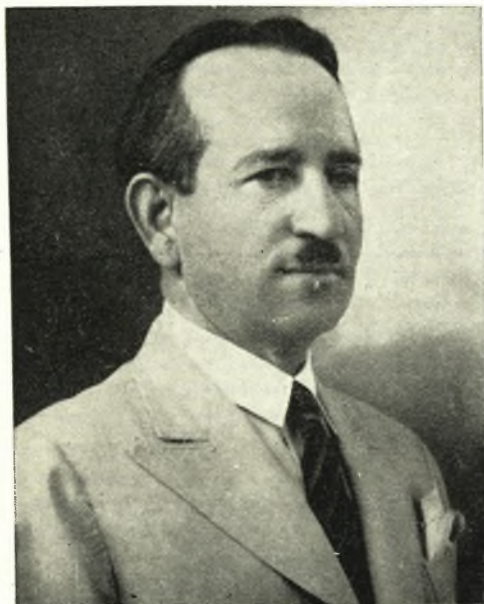
γιατὶ ἀπὸ τὴν ἀντίπερα τὴν μάντα
χαλκόδετο ναοῦ θαρρεῖς περνᾶνε
τὶς πόρτες οἱ ἀδερφές σου καὶ κερνᾶνε
μετὰ νάμα τοῦ Ἴσμηνοῦ· γιὰ σὲ ἐκατάντα

σὲ ἀντροῦ Θεσσαλικοῦ τὰ μαῦρα βάθη
νὰ στηλωθεῖς μὰ ἐκεῖ τὰ θνητὰ χρόνια
τῆς γῆς ὀλόγουρά σου καίνε αἰώνια
καὶ ἂν κοιμητῆρι ἡ Μάντοβα σοῦ ἐστάθη

τοῦδ' ὄψε ἀδηγητὴ σὲ αὐτὸν πού ἐτάθη
τὸ μάτι του κριτῆς σὲ καταχθόνια
καὶ σὲ οὐρανοὺς μὰ τὰ ἄντρα σου τὰ χθόνια
κυλοῦν κάποιο νερὸ πού δὲ βουβάθη

νερὸ τοῦ Πηνειοῦ πού ἐκεῖθε ἐπῆρα
μιὰ στάλα γιὰτὶ ἀντίλαλοι μεγάλοι
μετὰ ζώνουν· καὶ ἂν μετὰ ἀκίνητη ἀγκάλῃ
τὸ δρόμο μου ἐμποδᾶν πρὸς ἄλλων μοῖρα

τὴ μαντικὴ ψυχὴ δὲν ἔχω στεῖρα·
κραυγὴν ἑλληνικὴ βροντῶ μεγάλη
καὶ ἄς ἦταν νὰ γενήσῃ ἀγάλι ἀγάλι
τὸν ἄνθρωπο πού ἀθάνατον θὰ ἐτήρα.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΑΡΑΤΣΗΣ
Δήμαρχος Παγασῶν

ΤΖΩΝ ΑΛΕΞΟΥΛΗΣ

Ἐγεννήθη ἐν Ἁγίᾳ τὸ ἔτος 1868. Λαβὼν μέρος εἰς τοὺς ἀπελευθερωτικούς ἀγῶνας τῆς Θεσσαλίας κατεδικάσθη εἰς θάνατον ὑπὸ τῶν Τούρκων κατὰ τὸν πόλεμον τοῦ 1897. Πρόεδρος τῆς Κοινότητος Ἁγίας ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν.

ΚΥΡΙΑΖΗΣ ΚΟΥΚΟΥΛΙΟΣ

Ἐγεννήθη εἰς τὸ χωρίον Ἀνατολὴ τῆς ἐπαρχίας Λαρίσης. Ὑπῆρτησεν εἰς τὸν Στρατὸν ὡς Λοχίας (1947-1950), Σύμβουλος τῆς Κοινότητος Ἀνατολῆς (1955-1959) καὶ Πρόεδρος τῆς Σχολικῆς Ἐφορίας (1954-1958).

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΟΥΝΤΟΥΡΗΣ

Ἐγεννήθη εἰς τὸ χωρίον Καλλιρρόη τῆς ἐπαρχίας Καλαμπάκας. Διετέλεσεν Ἀντιπρόεδρος τῆς Κοινότητος, ἐργασθεὶς διὰ τὸν ἐξωραϊσμόν τῆς γενετήρας του καὶ τὴν κατασκευὴν διαφόρων ἀξιολόγων κοινοτικῶν ἔργων.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΜΠΛΑΤΣΟΥΚΑΣ

Ἐγεννήθη εἰς τὸ χωρίον Λεοντάριον τῆς περιφερείας Καρδίτσας. Διετέλεσε Γενικός Γραμματεὺς τῆς Γενικῆς Διοικήσεως Ἀνατολικῆς Μακεδονίας. Τῷ 1951 ἐξελέγη Δήμαρχος Καρδίτσας, ἐργασθεὶς ἀόκνως διὰ τὴν πρόδον τῆς πόλεως. Διετέλεσε Πρόεδρος τῶν Δήμων καὶ Κοινοτήτων Θεσσαλίας, ἐν τῷ πλαίσιῳ τῆς Ἐνώσεως Δήμων καὶ Κοινοτήτων Ἑλλάδος.

**ΔΗΜΟΤΙΚΟΙ ΚΑΙ ΚΟΙΝΟΤΙΚΟΙ
ΑΝΑΛΩΣΑΝΤΕΣ ΤΟΝ ΒΙΟΝ
ΣΙΝ ΤΩΝ ΑΝΑΓΚΩΝ**

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΙΑΝΤΖΟΥΡΑΣ

Ἐξ Ἁγίου Λαυρεντίου, διατελὼν κατὰ σειρὰν Πρόεδρος τῆς Κοινότητος καὶ ἐργαζόμενος μετὰ πλείστου ζήλου καὶ ἐθνοσσιασμοῦ διὰ τὴν ἐπίλυσιν καὶ προώθησιν τῶν διαφόρων ζωτικῶν κοινοτικῶν προβλημάτων.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΠΑΠΑΓΓΕΛΗΣ

Ἐγεννήθη ἐν Ἁγίᾳ, ἔνθα καὶ παραμένει μονίμως, ἀναπτύξας ἀξιόλογον κοινωνικὴν δράσιν. Διετέλεσε: Γενικός Γραμματεὺς Ο.Ε. Ἁγίας, Πρόεδρος τῆς Κοινότητος Ἁγίας καὶ τοῦ Τοπικοῦ Συμβουλίου Τμήματος Προσκόπων.

ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ ΑΣΤΕΡΙΑΔΗΣ
Δήμαρχος Λαρίσης

ΜΙΧΑΗΛ ΤΙΣΙΑΣ

Έγεννήθη εις τὸ Βελεστίνον τῆς Θεσσαλίας. Καταγίνεται με πολλὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὸ ἐμπόριον. Ὑπῆρξεν ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν Πρόεδρος τῆς Κοινότητος Βελεστίνου. Μετὴν δραστηριότητά του ὠφέλησε τὴν Κοινότητα.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΧΡΙΣΤΑΚΟΣ

Ἐκ τοῦ Δήμου Πιλαείας τῆς Ἐπαρχίας Τρικάλων. Λόγω τῶν πολλῶν του προσόντων καὶ τῆς πείρας του οἱ συνδημόται του τὸν ἐξέλεξαν Δήμαρχον τοῦ τέως Δήμου Πιλαείας. Εἰργάσθη ἐντατικῶς διὰ τὴν πρόοδον τοῦ Δήμου.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΦΙΛΙΠΠΙΔΗΣ
Δήμαρχος Μηλεῶν

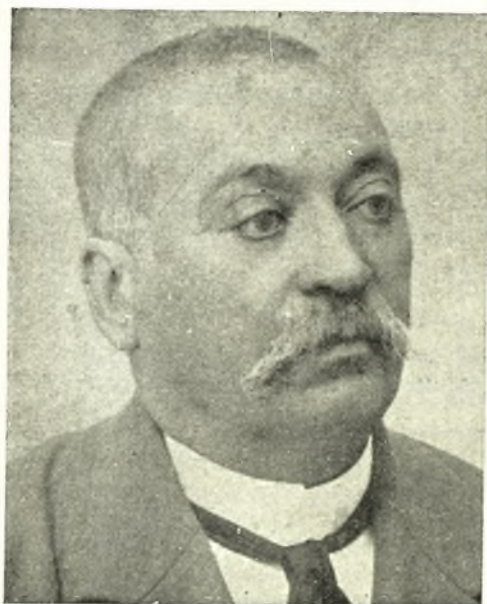
ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐγεννήθη εἰς Κοπρετζὶ τοῦ τέως Δήμου Κιερίου τῆς Ἐπαρχίας Καρδίτσας. Λόγω τοῦ ἐξαιρέτου χαρακτήρος του καὶ τοῦ μεγάλου ἐνδιαφέροντος διὰ τὴν πρόοδον τοῦ τόπου του οἱ συνδημόται του τὸν ἐξέλεξαν Δήμαρχον τοῦ τέως Δήμου Κιερίου. Ἐπὶ τῆς δημαρχίας του ἐγένοντο πολλὰ μεγάλα προοδευτικὰ ἔργα καὶ οἱ συνδημόται του εὖρον πατριωτικὴν διοίκησιν.

**ΑΡΧΟΝΤΕΣ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ
ΤΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΞΥΠΗΡΕΤΗ-
ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΤΩΝ**

ΙΩΑΝΝΗΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
Δήμαρχος Ζαγοράς

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΒΑΤΖΙΑΣ

Ἐκ Ρετσάνης Ἁγιάς. Διετέλεσε Πρόεδρος τῆς Κοινότητος Ρετσάνης καὶ ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν Δημοτικὸς Σύμβουλος τοῦ Δήμου Δωτίου καὶ Πρόεδρος τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου, ἐξελέγη δὲ Δήμαρχος Δωτίου τὸ ἔτος 1906.

ΑΣΤΕΡΙΟΣ ΠΛΑΚΑΣ

Γεννηθεὶς εἰς Τύρναβον, ὑπῆρξεν ἐκ τῶν προουχόντων τῆς καμπούλεως ταύτης. Οἱ συνδημόται του ἐξετίμησαν τὰ προσόντα του καὶ τὰ πατριωτικὰ του αἰσθήματα καὶ τὸν ἐτίμησαν διὰ τοῦ ἀξιώματος τοῦ Δημάρχου.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΣΤΑΘΑΚΗΣ

Ἐξ Αἰγινίου τῆς ἐπαρχίας Καλαμπάκας. Λόγω τοῦ ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντος, τὸ ὁποῖον ἐπέδειξε διὰ τὰ κοινὰ τῆς πατρίδος του, ἐξελέγη ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του Δήμαρχος τοῦ Δήμου Αἰγινίου, ἐργασθεὶς ἀφιλοκερδῶς.

